

CENE ORSOLYA

Uram, köszönöm neked!

Ragyog az éltető nap,
Fénylő csillámait hinti el,
Arannyal vonja be a tájat,
Uram, köszönöm neked!

Fut a játékos szellő,
Végigsimítja a faleveleket,
Halkan susog az erdő,
Uram, köszönöm neked!

Úsznak az égen a felhők,
Furcsák és kedvesek,
Habosak, sárgák és kéklők,
Uram, köszönöm neked!

Hullámszik a tó,
A vízen körök gyűrűznek,
Fodrosak a habok,
Uram, köszönöm neked!

Az égen cinegék szállnak,
Ki-ki-tél – szépen énekelnek,
Szívükben megannyi vággyal,
Uram, köszönöm neked!

A tóban egy kis hal úszkál,
Gyors, vidám és színes,
A hínár alatt megtalálja párját,
Uram, köszönöm neked!

Életvonat

Kerekek kattogását hallom,
Mint egy dobszóló,
A kanyargó síneket látom,
Mint megannyi folyó.
Vonatra váró emberek a peronon,
Csomag mellettük,
Sokatmondó arcukat bámulom,
S találgatom életük.
A vonaton távolba meredő tekintetek,
Elsuhan a táj,
Kitervelt véletlenek,
Hogy itt ülnek már.
Kanyarognak az életutak, mint a sínek,
Néhol összefutnak, színes
Paletta az élmények sora,
S oly hosszú,
Milyen tengerbe ömlik e sok folyam,
Megannyi életút?
Száguldunk az utazás vége felé,
Ki sír, ki nevet,
A kalauz olvassa titkos könyvét,
Két sorban nevek.

Nem vagy itt még

Fázom, testeddel melegíts fel,
Éhes vagyok, adj, kérlek, ennem!
Szomjas vagyok, gyere, igyunk egy pohár bort,
Félek, nézz rám, megnyugtat egy pillantásod.

Itt ülök a szobában, üres az ágyam,
Medina és lekvár fonott kaláccsal.
Hiányzol, nem vagy itt még,
Az asztalon hamvadó cigarettavég.